

man vil. Man kommer uvilkaarligt til at mindes Drachmanns "drastiske Linier, og man faar det Indtryk, at Drachmann talte sandt, da han sagde: „Som Hanen paa en Regnorm, som Høg paa en Musvit, slaar de store ned paa Smaakrav, saa det sprøjter op med Skidt“. Saaledes ser desværre den sociale Kamp ud i Øjeblikket. Den er netop saa grell, som disse Linier siger. Det vilde være ulige klogere og ulige mere formaalstjenligt, hvis man fra anden Side mødte os med ærlig Villie til i saglig Debat at forhandle om, hvorledes man bedst skal raade Bod paa Samfundets Brøst.

Brorsen: Som det blev udtalt ved Begyndelsen af denne Forhandling, er det jo gaaet, at en Rigdom af Emner er blevet behandlet af de forskellige Talere her i den forløbne Uge. Forhandlingerne spænder, for at nævne et Eksempel, ligefra Kupering af Hestehaler og Nutidens udfordrende Damedragter, gennem en Rigdom af Emner til de mest alvorlige sociale Nutids- og Fremtidsproblemer. Naar der om hundrede Aar atter opstaar en Historiker her i Landet, som vil vide noget om de Tanker, vi tænkte, de Ønsker, vi har næret, de Haab, vi havde til Fremtiden, saa vil han alligevel lære vor Tid en lille Smule at kende bl. a. ved at sætte sig ind i, hvad der erforhandlet ved Finanslovsforlagetets første Behandling. Kun synes jeg, der er en meget stor Tilbøjelighed til den ene Gang efter den anden under disse Forhandlinger at ville repetere vor politiske Historie i den danske Rigsdag. Der er i alt Fald en hel Del Talere, der har en mægtig Tilbøjelighed til stadig, naar de kommer ind paa en eller anden Sag, at ville begynde fuldstændig forfra, og det medfører naturligvis, at naar den enkelte Taler har talt, følger andre i de samme Fodspor.

Jeg har en Del replicerende Bemærkninger, særlig til Ordførerne for de politiske Partier her paa Rigsdagen. Jeg skal imidlertid befitte mig for at gøre det meget kort, og det kan jeg naturligvis gøre saa meget mere, som de forskellige Ministre har udtalt sig ret udførligt om de Ting, der særlig er henvendte til dem. Der kom i de Taler, der blev holdt af Ordførerne for det radikale og det socialdemokratiske Parti, de Herrer Rode og L. Rasmussen, en dyb Skuffelse frem over den Linie, man følger fra det nuværende Regeringspartis og den nuværende Regerings Side. De udtalte sig dybt skuffede, jeg havde det Indtryk, at det var paa hele Nationens Vegne — fordi man med Hensyn til de forskellige

Spørgsmaal, Reguleringer o. s. v., mente, det var det stik modsatte af det, man fortalte Vælgerne ved Valget i Sommer, man nu praktiserede. Den højtærede Statsminister har allerede svaret derpaa, og jeg kan kun bekræfte hans Udtalelse, at vi naturligvis ikke har udtalt os saaledes, som man fra de to Ordføreres Side har sagt, men tværtimod Gang paa Gang, idet vi pegede paa, at vi saa hurtigt som muligt maatte ind under normale Forhold, har fremhævet, at der alligevel i Øjeblikket var Vanskeligheder, som vi naturligvis havde for Øje og derfor selvfølgelig til enhver Tid under Hensyn hertil vilde tage fornuftige Beslutninger og overveje med Hensyn til den enkelte Sag, hvad der i den Henseende skulde gøres. Det blev netop fremhævet, da vi havde Ministerkrisen i 1919, og vi ved, at netop den højtærede Statsminister som Ordfører for Venstre ved denne Lejlighed udtalte sig i den Retning, at det ikke var hans eller hans Partis Mening, at vi nu pludselig med eet kunde undgaa alt, hvad der hedder Regulering eller Forslag om forskellige Restriktioner. Og det var ikke alene den højtærede Statsminister, der udtalte sig saaledes i 1919, men ogsaa den højtærede Kirkeminister som Formand for Partiet Venstre. Han motiverede et Ændringsforslag her i Tinget, der netop gav Udtryk for, at vi under de ekstraordinære Tilstande, hvori vi levede, maatte have forskellige Prisforanstaltninger for i det hele at hjælpe noget paa Dyrtiden. Udtalelserne i Landstinget i sin Tid gik akkurat i den samme Retning. Jeg antager, at disse faa Kendsgerninger tilstrækkeligt dokumenterer, hvis man ikke i Forvejen vidste det, at man til enhver Tid naturligvis maa tage fornuftige Beslutninger og overveje, hvad der skal gøres. Men selvfølgelig er der et Maal, som vi stiler imod, nemlig at vi hurtigst muligt maa komme ind under de frie Forhold, hvorunder vi levede forud for Verdenskrigen 1914. Jeg vil gerne her hævde, at vi har holdt os nogenlunde paa samme Linie hele Tiden, idet vi har bevæget os netop i Retning af saa hurtigt som muligt at komme ind under normale Forhold.

Jeg vil for Resten sige, at Krisen i 1919 i høj Grad var typisk og efter min Mening beviste, at den radikale Regering havde særlig stor Lyst til at regere paa egen Haand. Det, der var Kærnepunktet i hele den politiske Kampagne, som det udartede til, var, at vi fra vor Side vilde have, at Rigsdagen fuldt og helt skulde indtræde i sin gamle Myndighed. Det var et mægtigt Tovtrækkeri, der da fandt Sted over en,